

Ferenc pápa találkozója a Cursillo mozgalom tagjaival

2015. április 30.

A pápához intézett kérdések

Szentatya, szeretnék feltenni önnek néhány kérdést, olyanokat, amelyekről úgy érezzük, magának a Cursillonak a karizmájából fakadnak. Minden mozgalomban erősen lehet érzékelni két igényt: a hűséget az eredeti karizmához, valamint a változtatás szükségét és az új válaszadást a megváltozott körülményekre. *Hogyan lehet egyensúlyban tartani ezt a kettős feszültséget? Hogyan lehet megkülönböztetni azt az újdonságot, amelyet a Lélek sugall, attól az újdonságtól, amely inkább eltávolít a karizmától? Hogyan ismerhetjük fel, ha egy bizonyos hűség az eredeti karizmához inkább megmerevedés, mint valódi hűség a Lélekhez?*

A Krisztussal való barátság és a többi emberrel való barátság a cursillós lelkeség szíveközepe. *Hogyan éljük meg manapság ezt a kettős barátságot? Hogyan növekedjünk a Krisztussal való barátságban és a többi emberrel való barátságban a mai körülmények között?*

A Cursillo egy „kilépő, misszionáriusi karizmából születik, arra törekszik, hogy elvigye a keresztény örömeit abba a környezetbe, amely körülveszi. *Hogyan bízzuk rá magunkat a Szentlélekre, hogy merjük elvinni Isten irgalmának üzenetét olyan emberek közé, akik már nem keresik Istent, és akik a legjobban szenvednek attól, hogy eltávolodtak tőle, hogy megvalósulhasson Izajás próféciája: „Rám találtak azok, akik nem kerestek” (Iz 65,1)?*

Ez a „misszionáriusi kifelé haladás” sokféle ellenállásba ütközik. Némelyek kívülről, a világból jönnek: a közömbösség, a bizalmatlanság, az ellenségesség. Más ellenállásokat viszont magunkban tapasztalunk: tehetetlenség, döntésképtelenség, csalódottság, bizonytalanság, féltelenség, védekezési mechanizmusok.

Ferenc pápa beszéde

Kedves testvéreim és nővéreim, jó estét kívánok!

Mindenekelőtt bocsánatot kell kérnem, mert ezt a találkozót holnapra terveztük, és azt hiszem, emiatt sok mindent meg kellett változtatnotok, biztosan voltak nehézségeitek az ideutazás megszervezésével is! Őszintén elnézésekért kérem!

Kavarodás volt. Tudjátok, a pápa tévedhetetlen, amikor dogmatikai meghatározásokat mond ki, de amit csak ritkán tesz meg... Viszont a pápának is megvannak a maga hibái, és a hibáihoz a tévedhetetlenségnek semmi köze! És a jelenlegi pápa kevésbé rendszerető, egyben fegyelmezetlen is. Ide vezethető vissza a kavarodás. Ezért elnézésekért kérem! Köszönöm!

Már korábban megismertem kérdéseiteket, ezért írtam is egy ezekre válaszoló beszédet, de időnként majd kitérek egy-egy kérdésre, mert néhány dolgot szeretnék külön kiemelni.

Miként az elnök¹ mondta, *Ultreyátokra* jöttetek Rómába. Ősidőktől fogva ezzel a szóval köszöntötték egymást a Santiago de Compostelába zarándoklók, ezzel bátorították egymást,

¹ Alvaro Martinez, az Európai Titkárság (GECC) elnöke, aki a Szentatyát köszöntötte.

hogy haladjanak „előre”, „tovább”. Számotokra ez egy valódi baráti összejövetel, olyan testvéri találkozó, amelyen imádkoztok, ünnepeltek, megosztjátok egymással keresztény életetek tapasztalatait. Köszönöm képviselőiteknek, akik megismertették velem mozgalmatok törekvéseit, nehézségeit és szándékait. Szeretnék néhány tanácsot adni, amelyek hasznosak lehetnek lelki fejlődésetekhez, valamint az egyházban és a világban betöltött küldetésetekhez.

Arra kaptatok meghívást – vagyis nem ti választottatok először, hanem ti választattatok ki, ti kaptatok meghívást –, hogy gyümölcsöztessétek a karizmát, amelyet az Úr rátok bízott, és amely a *Cursillos de Cristiandad* eredeténél található. A kezdeti csoportból kiemelkedik Eduardo Bonnín Aguiló és az akkori mallorcai püspök, Juan Hervas y Benet bátor személye, aki atyai gondoskodással kísérte a mozgalom növekedését. A múlt század negyvenes éveiben – más fiatal világiakkal együtt – ők rájöttek arra, mennyire szükséges, hogy elérjék kortársaikat, akiknek szívében meglátták a vágyat az igazságra és szeretetre. Mozgalmatoknak ezek az úttörői valódi misszionáriusok voltak: nem késlekedtek valami új dologba fogni, bátran oda léptek az emberekhez, barátságosan hívták, utána pedig a hit útján tisztelettel és szeretettel kísérték őket. Ez nagyon fontos: a barátságosság és a kísérés.

Szeretném megjegyezni mozgalmatokkal kapcsolatban, hogy ti nem térítettetek, és ez erényetek! „Az egyház nem térítéssel, hanem tanúságtétellel növekszik” – mondta Benedek pápa. Így van! Ti nem térítettetek. Ez Isten kegyelme! Példájukat követve ma ti is szeretnétek hirdetni az Isten szeretetéről szóló örömhírt, szeretnétek mellésegődni barátaitoknak, ismerőseiteknek, iskola- és munkatársaitoknak, hogy ők is személyesen megtapasztalhassák Krisztus végtelen szeretetét, amely felszabadítja és átalakítja az életet. Mennyire fontos, hogy elinduljunk, továbbhaladjunk, belefáradás nélkül, hogy elérjük az úgynevezett távollévőket!

Először nekünk magunknak kell megtapasztalnunk Isten jóságát és gyengédségét ahhoz, hogy segíteni tudjunk másokat növekedni a hitben és közelebb kerülni az Úrhoz. Ez a tapasztalat áll az általatok járt út elején. Amikor meglátjátok, felfedezitek, hogy életetekben Isten annyira jó volt, annyira gyengéd, annyira irgalmas hozzátok, akkor megszületik bennetek a vágy, hogy elinduljatok és ezt másoknak is elvigyétek. Az Úr találkozni akar velünk, az Úr együtt akar lakni velünk, barátunk, testvérünk és mesterünk akar lenni, aki megmutatja nekünk a boldogsághoz vezető utat. Semmit sem kér tőlünk cserébe, csak azt kéri, hogy fogadjuk be őt, hiszen Isten szeretete ingyenes, pusztán ajándék. Ez nagyon fontos! Ahhoz, hogy tanúságot tehessünk, fél kell ismernünk, hogy mindenünk, amink van, ingyenes, pusztán ajándék, kegyelem. Nem lehet megvenni, nem lehet eladni! Ez az ingyenesség útja, egy megmagyarázhatatlan út: „Miért éppen velem vagy ilyen, Uram? Mit kell tennem?” „Mondd el másoknak!” Továbbadni azt, amit az Úr velem tett, nagy gyengédséggel, nagy jósággal, nagy irgalommal. Ez a tanúságtétel. Barátságos tanúságtétel barátok közti párbeszédben.

Krisztussal találkozni és az Atya irgalmával találkozni (aki nekünk adja őt) elsősorban a szentségekben lehet, különösképpen az eucharishtiában és a gyónásban. A szentmisében az ő áldozatának emlékét ünnepeljük: még ma is ő valóságosan odaadja testét értünk, és kiontja véréit az emberiség megváltásáért. A bűnbocsánat szentségében Jézus elfogad minket minden korlátunkkal és bűnünkkel együtt, hogy új szívet ajándékozzon nekünk, olyat, amely úgy képes szeretni, ahogyan ő, aki a végsőkig szerette övéit (vö. Jn 13,1). Valahányszor bocsánatot kérünk, ő megbocsát, mert tudja, hogy gyengék és bűnösök vagyunk. Diplomás bűnösök vagyunk! Mindannyian! És ő tudja ezt. És mindig szeretettel fogad minket.

Egy másik út az elmélkedés Isten szaváról, különösen a *lectio divina* keretében olvasni Isten igéjét, olvasni a Szentírást. Sokszor tanácsoltam már, és most is megismétlem: mindig hordjatok a zsebetekben vagy a táskátokban egy kis evangéliumot. Amikor úton vagytok, amikor várakoztok a fogorvosra vagy bármi másra, olvassatok el egy kis részt az evangéliumból, utá-

na pedig nyugodtan, lassan gondolkodjatok rajta. Ez a meghitt kapcsolat Isten szavával közel visz minket az Úrhoz. És így meg tudjuk hallani az Urat, aki megmutatja, melyik úton járjunk, és lelket önt belénk a bizonytalanságok és az élet nehézségei között.

Végezetül Krisztus szeretetét az egyházban találjuk meg, amely különféle tevékenységeivel tanúságot tesz Isten szeretetéről. Ott van Jézus szeretete az irgalmasság cselekedeteiben. Felteszek nektek egy kérdést: mindannyian fel tudjátok sorolni az irgalmasság hét testi és hét lelki cselekedetét? Legyetek bátrak... Jelentkezzen, aki nem tudja! [Sokan felteszik a kezüket.] Nézzétek csak! Van munka számotokra, püspökök! Van munka számotokra! El kell olvasnotok, melyek az irgalmasság testi cselekedetei. Biztos, hogy emlékeztek néhányra, de hét is van! Azután ott vannak a lelkiek: abból is hét van! Házi feladat: megkeresni és tanulmányozni az irgalmasság cselekedeteit. Miért? Hogy megvalósítsátok! Az egyház közösségében mindennek az a célja, hogy kézzelfoghatóan megtapasztaltassuk az emberekkel Isten végtelen irgalmát. Némelyek azt gondolják: „Nem, Isten távol van. A pokolba jutok... annyi vétket elkövettem.” De ha te el is követtél sok mindent, sok ocsmányságot, ő nagyon boldog lesz és ünnepet rendez, ha közeledsz hozzá, hogy bocsánatot kérj. És ez az a munka, a meggyőzés, amit végeznetek kell barátaitok között a Cursillóban. Mert ez az igazság: Isten ünnepel! Isten ünnepet rendez! És lesz olyan is, aki féltékenységet érez: gondoljatok csak a tékozló fiú bátyjára az irgalmas apáról szóló példabeszédben (vö. Lk 15,11–32); az apa ünnepet rendez, mert a fia – aki minden pénzét elvitte és elherdálta könnyelmű életmódot folytatva – teljesen lerongyolódva, de hazatért. És az apa ünnepet rendez. Furcsán gondolkodik a mi Istenünk! Ünnepet rendez, amikor egy nem kispályás bűnös érkezik. Ez remek!

A Cursillo evangelizáló módszere éppen ebből az *Istennel való barátságra* irányuló égető vágyból születik, az *Istennel való barátság* pedig a *testvérekkel való barátság* fakad. Kezdetről fogva megértettétek, hogy egyedül hiteles baráti kapcsolatokon keresztül lehetséges felkészíteni és kísérni az embereket útjukon, azon az úton, amely a megtéréstől indul ki, az Isten kegyelmében élt élet szépségének felfedezésén át vezet, és annak örömébe torkollik, hogy valaki apostollá válik a mindennapi életben. Ily módon, onnantól kezdve, sok ezer ember kapott segítséget az egész világon, hogy növekedhessen a hitéletben. Városainkban manapság névtelenül és elszigetelten élnek az emberek, épp ezért nagyon fontos a befogadó, családi légkör, az emberléptékű környezet, amelyet csoporttalálkozóikon megteremtetek. Barátságot köttök. Lesznek problémák, itt is, ott is... Mindig vannak és lesznek is nehézségek. Mégis növelni kell a barátságot. „De, Atyám, amikor növeljük a barátságot, egyszersmind növekednek a veszekedések, irigységek, féltékenységek is.” Mit mondott az Úr? Amikor az ördög konkolyt vet, hagyjátok felnőni azt. Ti a jó mag, a barátság növekedésén fáradozzatok. A konkolyt pedig az aratáskor begyűjtik és elégetik, a jó mag viszont termést hoz. Kérlek titeket, mindig őrizzétek meg a barátságos, testvéries légkört, amelyben hétről hétre imádkozni tudtok és meg tudjátok osztani egymással tapasztalataitokat, apostoli munkátok sikereit és kudarcaikat.

Eszembe jut egy asszony, aki ateista családban született, és maga is ateista volt; nem agnosztikus, hanem ateista. De egy kiváló asszony volt, a szakterületén remek munkát végzett, házasság, gyermekekkel, de vallás nélkül. Egyik lánya rátalált Jézus Krisztusra, vagy jobban mondva: Jézus Krisztus talált őrá. Megtért, és elkezdett keresztényként élni. Anyja pedig tiszteletben tartotta ezt: „A te döntésed, lányom. Csináld! Én nem hiszek benne, de te csináld!” Teltek az évek, a lány meggyőződéses katolikus volt, mondhatni „harcos” katolikus, nem szerettem ezt a szót, de mondjuk így, hogy jobban értsük. Aztán az édesanyja, már idős asszonyként, nyolcvan év felett, ágynak esett, közel volt a halálhoz, de a tudata még ép. A halálát megelőző napon megkérdezte a lányát, aki ott volt mellette, és gondozta: „Mondd meg nekem – soha korábban nem tette fel neki ezt a kérdést, mert tiszteletben tartotta –, mit érzel, amikor imád-

kozol?” A lánya pedig, tiszteletben tartva édesanyját, elmondta, hogy Istennel, az Úrral beszél... És így elkezdtek nyugodtan, békésen beszélgetni erről a témáról. Aztán témát váltottak, majd visszatértek erre... Végezetül az anya ezt mondta: „Na, és boldog vagy azzal, amit a vallásban találtál?” „Igen, anyám, mert hiszek Jézusban, hiszem, hogy Jézus szeret minket.” „Annyira szeretném, ha én is érezhetném ugyanezt!” A lánya pedig így bátorította: „Anyám, tényleg szeretnéd ezt?” „Igen, de már túl késő...” „Sosincs késő, anyám! Akarod, hogy megkereszteljelek?” Az anyja pedig: „Igen!” A lány nem hívhatott papot, nehogy az anyja megijedjen. A lány megkeresztelte az anyját, aki két órával később kómába esett, majd éjfélkor meghalt. Ezek Isten csodái, melyek a közelség, a szolgálat által történnek! Ez nem térítés! Az a lány sosem kezdett térítésbe. Én elég jól ismertem, el is jött hozzám, hogy beszámoljon arról, mit tett, és félt is, hogy rosszat tett. „Nem, jól tetted! Segítettél belépni édesanyádnak a mennyországba!” Ám türelemre van szükségünk. Türelemre van szükségünk! A térítés türelmetlen viselkedés! „Olvasd el ezt, csináld ezt, gyere ide, menj oda!”; aztán kopogtatnak az ajtódon... Nem, nem! Barátság kell! És a barátságon belül elvetni a jó magot. És ez a barátságon belüli magvetés valódi bűnbánat.

Fontos, hogy a kiscsoportos összejöveleket mellett olyan alkalmakat is tartssatok, amelyek elősegítik a megnyílást a *szélesebb társadalmi és egyházi dimenzió felé*, és amelyek azokat is bevonják, akik kapcsolatba kerültek karizmátokkal, de nem vesznek részt rendszeresen a csoportfoglalkozásokon. Tehát a *szélesebb társadalmi és egyházi dimenzió felé*, és bevonva azokat is, akik kapcsolatba kerültek karizmátokkal, de nem vesznek részt rendszeresen a csoportfoglalkozásokon. Az egyház ugyanis egy „nyitott szívű anya”, aki időnként arra hív minket, hogy „lelassítsuk lépésünket”, „lemondjunk sürgető feladatokról, hogy azt is elkísérjük, aki az út szélén maradt” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 46). Szép dolog segíteni mindenkit, azt is, aki nehezebben képes megélni a hitét; segíteni, hogy mindig kapcsolatban maradjanak ezzel az anyaegyházzal, mindig közel ehhez a nagy befogadó családhoz, az anyaegyházhoz, anya-szent-egyházunkhoz.

Évekkel ezelőtt Argentínában nehézségei voltak a Cursillónak, de külső nehézségei. Mert korábban egy bizonyos ideig dolgoztak az emberek, aztán eljött a szombat, a vasárnap, sőt talán még a hétfő is, talán... Akkor össze tudtak jönni. Ma viszont dolgoznak szombaton, sőt vasárnap is. Így nem maradt idejük a komolyabb, háromnapos imádságos összejövelekre. Elvesztették a fizetésüket, megvonták tőlük a béren felüli juttatást, még a munkahelyük is veszélybe került. Megpróbálták hozzáigazítani karizmájukat ehhez a helyzethez. Igen ám, de hogyan? Ahogyan a keresztények a náciizmus, a kommunizmus idején tették: próbálták a hitoktatást más időpontokban megoldani, a misét rejtekben bemutatni... Nem tudom. Keresni kell a módját, hogy karizmátokkal előre tudjatok haladni. Ez nagyon fontos! Nem szabad engedni, hogy a külső körülmények meggátoljanak titeket.

Bátorítalak titeket, hogy menjetek „tovább”, hűen karizmátokhoz! Ne lankadjon buzgóságotok, égjen bennetek a Lélek lángja, aki arra indítja Krisztus tanítványait, hogy *elérjék a távollévőket*, térítés nélkül, hogy „kilépjenek saját kényelmükből, legyen bennük bátorság eljutni az összes perifériára, ahol szükség van az evangélium világosságára” (EG 20.). Már hallottatok tőlem, többször elmondta: nagyvárosokban, keresztény városokban, keresztény családokban is vannak olyan gyerekek, akik nem tudnak keresztet vetni. A társadalomnak ez az elpogányosodása felhívást jelent számunkra: tegyetek valamit az evangelizálás érdekében! A Lélek arra indít, hogy kilépjünk saját kényelmünkből. Milyen gyönyörű hirdetni mindenkinek Isten szeretetét, aki megment minket és értelmet ad életünknek! És milyen gyönyörű segíteni a ma élő férfiakat és nőket, hogy felfedezzék a hit és a kegyelmi élet szépségét, amelyet az egyházban, a mi anyánkban megélhetnek! Vannak keresztény és katolikus közösségek – tényleg vannak! –, ahol nem beszélnek a kegyelmi életről, nem beszélnek a bennünk élő Szenthá-

romság szépségéről, az élő Isten jelenlétéről. A ti feladatok éppen az, hogy elvigyétek az embereknek ezt az örömhírt: Isten bennünk lakik, Isten bennünk van! Ez kegyelem! Segíteni a ma élő férfiakat és nőket, hogy felfedezzék a hit és a kegyelmi élet szépségét. Ezt akkor tudjátok megtenni, ha alázattal és bizalommal, tanulékonyan fogadjátok ennek a szent anyának, az egyháznak a vezetését, amely szüntelenül gyermekei javát keresi, ha összhangban és egységben lesztek pásztoraitokkal, hogy elvigyétek mindenkinek az evangélium örömét.

Támogasson titeket utatokon és apostoli munkátokban Szűz Mária, az isteni kegyelem anyja.

Mielőtt megáldanálak titeket, szeretnék egy pillantást vetni a kérdésekre, hátha van valami, ami kimaradt...

„Hogyan bízzuk rá magunkat a Szentlélekre, hogy merjük elvinni Isten irgalmának üzenetét olyan emberek közé, akik már nem keresik Istent?” Ha nem bízod rá magad a Szentlélekre, akkor menj haza! És keress valami másikat, agnosztikusabb, ideologikusabb vallást! Jézus azt mondta nekünk: „Nem hagylak titeket árván. Elküldöm nektek a Léleket.” És mit tesz a Lélek? Két dolgot. Emlékeztet arra, amit Jézus tanított nekünk, és megtanít arra, mit kell tennünk. Önmagunk rábízása a Szentlélekre pedig izgalmas! Amikor tudod, hogy a Lélek az, aki indít téged! Szeretek Fülöpre gondolni, amikor a Lélek azt sugallja neki, hogy „menj arra az útra”, a Gázába vezető útra (vö. ApCsel 8,26–40). Ő pedig elindul. Egyszer csak meglát egy hintót, lovas hintót, amelyen Kandaké királynőnek főembere, Etiópia kincstárnoka ült és Izajás prófétát olvasta. Beszélgetésbe elegyednek. „Magyarázd meg nekem ezt...” Amikor pedig valami vízhez érnek, a kincstárnok kéri a keresztséget... A Lélek vezet téged. A Lélek az! Bíz rá magad a Lélekre! Gondolj Fülöpre, gondolj arra a sok-sok emberre, akik rábízák magukat a Lélekre! Jó olvasni az *Apostolok cselekedeteit*, hogy mi mindent tett a Lélek pünkösöd után. Milyen nagy dolgokat! Rá kell bízunk magunkat!

„Minden mozgalomban erősen lehet érzékelni két igényt: a hűséget az eredeti karizmához, valamint a változtatás szükségét és az új válaszadást a megváltozott körülményekre.” A kérdés pedig így hangzott: *„Hogyan lehet egyensúlyban tartani ezt a kettős feszültséget? Hogyan lehet megkülönböztetni azt az újdonságot, amelyet a Lélek sugall, attól az újdonságtól, amely inkább eltávolít a karizmától? Hogyan ismerhetjük fel, ha egy bizonyos hűség az eredeti karizmához inkább megmerevedés, mint valódi hűség a Lélekhez?”* Ez fontos! Értetni és felismerni a lelkeket! „Ne higgyetek minden léleknek!” – figyelmeztet az apostol. Felismerni, amikor egy ösztönzés összhangban van a kezdeti karizmával, és amikor nincs. Amikor haladsz előre, akkor különböző helyzetekkel, eltérő kultúrákkal találkozol, és a kezdeti karizmát le kell fordítani abba a kultúrába. De nem kiforgatni! Hanem lefordítani! A karizmának meg kell maradnia, de lefordítva. „Én nem akarok nehézségekbe ütközni, én folytatom a kezdeti karizmával...” Szép kiállítóhellyé, múzeummá válsz! A mozgalmatokat egy ma már hasztalan dolgokat kiállító múzeummá alakítod. Minden karizmának növekednie kell! Miért? Mert magában hordja a Szentlelket, a Szentlélek pedig növekedésre készlet! Minden karizmának szembe kell néznie különféle kultúrákkal, gondolkodásmódokkal, értékekkel. És mit tesz? Engedi, hogy a Szentlélek előrevigye. Itt ezt kell tennem, amott azt kell tennem... Hogyan leszek erre képes? Imádkozz, kérd! Az imádság: imádság nélkül egyetlen mozgalom sem tud előrehaladni! Egyetlen sem!

Még egyszer köszöntet mondok nektek ezért a találkozóért. Köszönetet mondok nektek mindazért, amit az egyházban tesztek, és ami annyira szép: segítitek az embereket, hogy találkozzanak Jézussal, segítitek őket megérteni, hogy gyönyörű dolog Isten kegyelmében élni. Gyönyörű! Nagyon köszönöm nektek, és kérlek titeket, imádkozzatok értem. Imádkozzatok értem, mert a pápának is hűnek kell lennie a Szentlélekhez.

Most pedig megáldalak titeket, de előtte kérjük közösen Máriát, a mi anyánkat: *Üdvözlégy, Mária...*

[Áldás.]

És ne felejtsetek el megtanulni az irgalmasság hét testi és lelki cselekedetét!

(Fordította: Tózsér Endre SP)